

Seray Şahiner

KUL

Türk
Edebiyatı
—
Roman

2018
ORHAN KEMAL
ROMAN
ARMAĞANI

Seray Şahiner, 1984 yılında Bursa’da doğdu, İstanbul’da büyüdü. 2007’de İstanbul Üniversitesi, İletişim Fakültesi, Gazetecilik Bölümü’nden mezun oldu. 2011’de Marmara Üniversitesi, Sinema Anabilim Dalı’nda yüksek lisansını tamamladı. Dönemsel olarak garsonluk, konfeksiyonda el işçiliği ve makinecilik yaptı. *Hayvan* dergisi ve *BirGün* gazetesinde muhabir olarak çalıştı. *Ot* dergisi ve *BirGün* gazetesinde yazdı. 2007’de *Gelin Başı*, 2011’de *Hanımın Dikkatine* adlı öykü kitapları, 2014’te *Antabus* adlı romanı, 2015’te *Reklamı Atla* adlı deneme kitabı, 2017’de *Kul romanı*, 2019’da *Hepye* adlı öykü kitabı, 2021’de *Ülker Abla*, 2025 yılında *Vatan Millet Samatya* romanı yayımlandı. *Hanımın Dikkatine* adlı öykü kitabı ile 2012 Yunus Nadi Öykü Ödülü’nü, *Kul* romanı ile 2018 Orhan Kemal Roman Armağanı’nı, *Ülker Abla* romanı ile 2022 Duygu Asena Roman Ödülü’nü ve Dünya Kitap Yılın Telif Kitabı Ödülü’nü aldı. *Gelin Başı* kitabında yer alan öyküler Şehir Tiyatroları ve Tiyatro Boyalı Kuş tarafından sahnelendi. *Kul*, Toy Sahnesi’nce sahnelendi. Aynı adla Tatbikat Sahnesi’nce sahnelenen *Antabus* ile 2016 Afife Tiyatro Ödülleri’nde Cevat Fehmi Başkut Özel Ödülü’nü aldı. *Hepye*, aynı adla Devlet Tiyatroları’nca sahnelenmektedir. Kitapları; İtalyanca, Fransızca, Arapça, Farsça, Makedonca, Sırpça, Malayalamca, Bulgarca, Hırvatça ve Yunancada yayımlandı.

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Antabus
Hepyek
Vatan Millet Samatya

KUL

Yazan: Seray Şahiner

Yayına hazırlayan: Hülya Balcı

Yayın hakları: © 2025 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / Can Yayınları, 2017

Doğan Kitap'ta 1. baskı / Haziran 2025 / ISBN 978-625-5941-78-7

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Füsun Turcan Elmasoğlu

Sayfa uygulama: Yasemin Çatal

Baskı: Ayhan Matbaa Basım San. Tic. Ltd. Şti.

Mahmutbey Mah. 2622 Sok. No: 6/41

Bağcılar - İSTANBUL

Tel. (212) 445 32 38 / Faks (212) 445 05 63

Sertifika no: 44870

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Kul

Seray Şahiner

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

Mercan Hanım, kendisine Mercan Hanım denmesinden hiç hazzetmez. Bilir çünkü, bu hanımlık, onu bir basamak yukarı taşımaz. Daha ziyade, merdivenden aşağı seslenilirken kullanılan bir “Mercan Hanım”lıktır onunkisi. Bir mesafe koymak, senli-benli olmamak, sıcak çaydanlığın sapını bezin ucuyla tutuvermek gibi bir şeydir onun yüzüne Mercan Hanım denmesi. Arkasından konuşulurken, yine bildiğimiz Mercan’dır o. Bildiğimiz Mercan? Gelin şu bildiğimiz Mercan’ı bir öğrenelim.

Mercan Hanım işsiz değildir lakin ustalık gerektiren bir mesleği de yoktur. Kalifiye eleman olmadığından kolayca diskalifiye edilir. Sigortası, güvencesi, bugünden yarına garantisi? Yoktur. Ama öyle düşünülmez hakkında... Tabii canım, paranın büyüğü Mercan gibilerdedir. Yastık altları banknot dolu olduğundan geceleri bile oturur vaziyette uyur bunlar.

Bir apartmanın merdivenlerini kaç saatte siliyor Mercan? Hadi diyelim, iki saatte. Bir saatte de siler ya, eli gevşek. Yoksa iki saatte, koca site temizlenir ayol! İşi de yalapşap. İnsan işine saygı duyacak. Değil mi ama? Ekmek teknen bu senin. Apartman mı siliyorsun? Bal dök yala olacak o yerler.

Mercan Hanım, her apartmanı daire başı 12 liraya siler. Bizim apartmanda beş daire var. Ne etti? 60 lira. Günde üç apartman

silse, haftada kaç gün var? Yedi kere üüüç, 21. Çarp 21’le altmışı? On keresi altı yüz... Bin iki yüz... Bin iki yüz altmış. Canım her apartman bizimki gibi tek daire üzerine kurulu değil ki, yeni apartmanlar yapılıyor sahile yakın. Kat başı dört daire diyorlar. Sen bin iki yüz altmış deme Mercan’ın kazancına; çok daireli apartmandan hesap etsen, senden benden çok kazanıyor. Hem sırf Mercan çalışmıyor ki kalabalık olur bunlar. Bunun kardeşi, eltisi, görümcesi derken, ohooo...

Fakat bir de sabahın körüyle zile çökmesi yok mu? Sileceğin bir merdiven, ne hakkın var beni tatlı uyumdan etmeye? Hadi beni geçtim, bizimkinin cinleri tepesine sığıyor. “Bir hafta sonumuz var uyuyacağımız” diye. Yok niye suyu kapıya geceden koymuyormuşum da sabah sabah zili anırttırıyormuşum? Bak, ben ki karısıyım; adamın çocuğunu doğurmuşum, her gün temiz pak giydirir işe gönderirim, her akşam öyle bir sofraya kurarım ki gören hatırlı misafir geliyor sanır, yeri gelir koynuna girer gönlünü ederim. Ben bile bir günden bir güne şu adamı hafta sonu erken uyandırmamışım. Sen bir yer silmeklen? Ne oluyor yani? Dedim bundan sonra hafta içi gel bizim apartmanı silmeye diye de, hafta içi doluymuş hanfendi. Sanırsın özel klinik sahibi profesör! Artık suyla deterjanı geceden kapının önüne koyuyorum yine de ayda bir parasını istemeye zile basar. Köylü dersin, cahil dersin... Vallahi veznedar gibi kadın. Aylığını bir gün sektirtmez. Hayır, parayı da koyarım koymasına kapının önüne ama... Çalınır falan, biz de sokaktan toplamıyoruz yani.

Mercan Hanım, sık sık Sümbül Efendi Camii’ne gider, neden derseniz; Hazreti Ali’nin torunları burda yatmaktadır: Çifte Sultanlar; Fatma ile Sakine... Caminin avlusundaki ahşap kulübenin tavanını delip çıkmış, bel vermiş, sanki yıkılmamak için birbirine sarılmış iki selvi ağacı.

Menkıbeyi her anlatanın Ehlibeyt'in adı geçtikçe elini sırasıyla ağzına ve kalbine götürerek sürdürdükleri kelimce; Hazreti Ali'nin oğlu Hazreti Hüseyin Kerbela'da şehit edildikten sonra, Hüseyin'in kızları Fatma ile Sakine, kırımdan kurtulan diğer canlarla birlikte Şam'a nakledilip burda uzun süre esir tutuluyor. İki kardeş, Şam'daki Emevi zulmünden kaçıyor. Ashab-ı Kiram ordularına hizmet ederek İstanbul'a kadar geliyorlar. Bir Rum tekfuru var o vakitler, Fatma ile Sakine'yi oğullarına istiyor. Çifte Sultanlar rıza göstermeyince, kabul etmeleri için bir mühlet veriliyor. İki kardeş birbirlerine sarılıp Allah'a yalvarıyor; Allahım, ya Ali, Boz Atlı Hızır; bizi yanına al, zalimin eline bırakma, diye. Mühletin sonunda onları almaya gelenler, kızların yerinde dalları dua eder gibi göğsü açılmış, birbirine dolanmış iki selvi ağacı buluyor.

Mercan Hanım; ahşap kulübenin penceresine gerili tellerin arasından görünen, birbirine sarılmış ağaçların gövdesine bakarak ve de ellerini onların dalları gibi Allah'a açarak; kızlar diye yakarmaya başladı; *beni bir siz anlarsınız. Ne başka türbelerde yatan ulular ne paşalar ne beyler. Beni bir siz anlarsınız. Neden dersenez, siz de kadınsınız ben de kadınum. Öyleyken Rabbim sizi çift kılmış, ölüme bile ayırmamış. Hiç demeyin ki biz öldük. Şu dünyada ölüye bile bir can yoldaşı lazım. Ey Çifte Sultanlar, Ali'nin yüzü hürmetine; Hasan'ın, Hüseyin'in başı için; ya beni de aranızda alın ya kocam geri dönsün.*

Mercan Hanım sık sık Sümbül Efendi Camii'ne gider. Neden dersenez; Mercan Hanım yalnız yatmaktadır.

Mercan'ın kocası gideli aylar olmuştu. Kocasını mı daha çok özlüyordu çocuğunu mu bilinmez. Bazı sabahlar, kocasının da değil, koynunda uyuttuğu bir evladın hasretiyle uyanıyordu. Evet, Mercan Hanım'ın çocuğu olmuyordu. Tıp böyle söylüyordu. Onca türbe-cami-hazret-ulu da tıbbi yalanlayacak bir alamet göndermemiştii.

Doğurmamış kadınlar için de evlat acısı diye bir şey vardı. Anne olmayanlar için de evlat hasreti diye bir şey, vardı. Çocuğuna dair anılarını değil hayallerini hatırlamaktan acı çekiyordu Mercan.

Sümbül Efendi Camii'ne giderken çocuk parklarına şöyle bir bakıyordu da... Eskiden parklarda kum olurdu. Artık yoktu. Çocuklar kaydıraftan kaydığı gibi, pat, yere oturuyordu. Anaları da; vay evladımın bir yeri incindi diyeceğine, çekirdek çitliyor, yanlarındakiyle incir çekirdeğini doldurmayacak kim bilir neyi konuşmaya devam ediyordu.

Allahım, gücüne gitmesin ama sen kimlere çocuk veriyordun böyle?

Çocukken köyde de, çaya giderken annesi Mercan'ı eşeğe bindirdiğinde, en sarp kayalıklarda bile onu eşeğin sırtından indirmezdi. Böyle de bir genişlik! Evlat bu yahu... Mercan'ın çocuğu olsa, muhakkak ki onu bindireceği eşeğe emniyet kemeri takmanın bir yolunu arardı.

Mercan'ın kocası, gitmekte haklı mıydı?

Mercan, başta döner dolaşır geri döner dediydi. Adam gitmeden önce, giderse gitsin bile dediydi. Hatta yüzüne: Gidersen git! Adam ne insanın yüzüne güler ne bir tatlı söz söylerdi. Ne de eve bir hayrı... Akşama kadar yesin içsin yatsın ot içsin... Hangi koca, karısının merdiven silmekten kazandığı parayı gider de ota yatırır mıydı? Demek sevmiyordu karısını, sevse kıyamaz, kıyamasa ot içmez, ille içecekse de gider bir iş bulur, hiç değil kendi masrafını çıkarırdı. Sevmiyordu.

Oysa Mercan dizilerde görüyordu da dünyada ne kocalar vardı... Giderse gitsindi. Ona koca mı yoktu? Yoktu. Aman giderse gitsindi, hiç değil, Mercan'ın sırtından bir kambur eksilirdi. Aslında tam kovmak da değildi Mercan'ın. İhtar vermektir. Öylesine ağzından çıkıvermiş bir çift söz için... Adam bahane arıyormuş demek. Yoksa insan bir gidersen git demeklen... Gitmezdi. Sevmiyordu demek.

Dizilerde görüyordu da Mercan Hanım... Ne kocalar vardı, şuncacık kabahatlerini affettirmek için karılarının ayaklarına kapıyorlardı. Giderse gitsindi. Gitmişti.

Hoş, Mercan'ın kocası, televizyondaki kocaların yaptıklarının hiçbirini yapmazdı. Canım, Mercan da öyle "büyük sürprizler", "artık başka bir heyecan", "eskiyen ilişkilerine biraz yenilik katmak" peşinde değildi.

Ne olurdu şimdi kocası yanında olaydı da saçını okşasaydı. Evde ampul patladığında değiştirecek biri... Bir şeye sinirlendiğinde birlikte verip veristirecekleri bir can yoldaşı. Gerçi kocası ne durduk yere saç okşardı ne tamir tadil...

Son zamanlarda çiçekleri sulamaya başlamıştı hoş... Demek adam çocukları olmuyor diye bunalıma girip de... Kendini çiçeklere adadıysa garibim... Allah var, bir günden bir güne yüzlemiş miydi Mercan'a çocuğun olmuyor diye?

Mercan kocasına âşık mıydı? Hayır. Ama her eve bir nefes lazımdı işte. Tamam, yiyip içip yatıyordu adam. Amaaan, Mercan'ın kazandığı neydi, sofraya ne getirebiliyordu da ne yiyecekti kocası? Önüne ne koysan yerd. Bir tek ot içtikten sonra tatlı isterdi. Mercan'a zor geliyordu bütün gün merdiven sildikten, eve gelip yemek yaptıktan sonra bir de tatlı yapmak. Sanki baklava mı açıyordu da? Hem ucuza geliyor hem kolayına diye bir un helvası kavuruverdi miydi, kocasından mutlusu yoktu. Arada söyleniyordu Mercan: "Erikli Baba Cemevi'nde bile bizim evdeki kadar sık helva pişmiyordur." Yanında olsaydı da kocası... Mercan yine bir ölüm ritüelini evde hayat var diye sürdürseydi.

Bir otu vardı... Millette ne kocalar vardı... Alkoliği, dayakçısı, karıya kıza gideni. Mercan'ın kocası... Bir ot... İçsindi. Hiç değilse kavga etmeye bir bahane olurdu. Hiç değilse evde kavga edecek biri... Bir nefes... Hayır, ne yapacaktı Mercan Hanım kocasının ot içmediği parayla? Dışinden tırnağından, kocasının otundan artırıklarıyla dünya turuna çıkacak hali yoktu ya... İçsindi.

Mercan görüyordu da... Herkes ne güzel hurgür geçinip gidiyordu. İlgilenecek kimsesi olmayınca hayat o hurgür içinde akıp gitmiyordu. Tamam, kocası bir gidersen git demesiyle gitmişti ama... Kim bilir o gün kafası nasıldı da... Kavgalarından önce çekirdek külahlı kadar sigara sarıp içmişti adam.

Kocası gittikten sonra, oh azıcık aşım kaygısız başım diyemezdi Mercan. Zira Mercan'a göre dünyada başı kaygıdan kurtarmayan iki şey varsa; biri aşın azıcık olması, diğeri başın bir başına olmasıydı.

Çifte Sultanlar, siz ölüyken bile çiftsiniz. Ne yapacak Mercan Hanım hayattayken tek başına? "Çocuk da yaparım kariyer de" diye şarkı var bir de... Valla kimse kusura bakmasın, Mercan Hanım'ın hiç gözünde değildi kariyer. Tek ki Allah ona bir çocuk vereydi. Ne yapacaktı Mercan Hanım kariyerinde yükselip de? Gökdelen merdiveni mi silecekti?

Caminin kapısında oturan dilenci kadının sesi geliyordu: "Allah rızası için..." Mercan, Çifte Sultanlar'a dua ettikten sonra takviye kuvvet istemek için caminin bahçesindeki Hattat Osman'ın mezarı önündeydi. Hattat ne demek biliyordu tabii ki, siz de Mercan'ı ne sandınız? Bütün Osmanlı dizilerini seyretti o.

Mercan ellerini açmış; *sen ki, burada da yazıyor, çok önemli bir hattatmışsın*. Mercan aracının gönlünü ettiğine kanaat getirdikten sonra muhatabını değiştirerek, *Rabbim, bana bu hattatın yazısı gibi inci bir kader ver...*

Dilenci kadın elini açmış: "Allah yüzünüzü güldürsün!"

Rabbim beni bu dünyada bir başıma bırakma... Yalnızlık sana mahsus güzel Allahım, beni kendinle bir tutma kurban olayım...

Dilenci kadın, sesine bir tını vererek, "Rabbim çoluğunuzdan çocuğunuzdan güldürsün!"

Mercan, ellerini mezarın demirlerine yaslayıp; *kurban olduğum Allahım, Çifte Sultanlar'ın yüzü suyu hürmetine...*

“Allah rızası için bir sadaka...”

Sana açtığım eli boş çevirme ya Rabbim.

Mercan camiden çıkarken dilenci kadın, “Allah ne muradınız varsa...” Mercan cebindeki iki lirayı çıkarıp kadının avucuna bıraktı. *Kurban olduğum Allahım, ben de sana yalvarıyorum. Bana sadaka niyetine de olsa bir mutluluk ver.*

Mercan, Kocamustafapaşa’dan Samatya’ya inen yolu, ağlaya ağlaya yürüyordu. *Şu dilenci kadın bile istediğini alıyor da... Alır tabii... Bak nasıl kendi elinle çıkarıp verdin cebindeki parayı? Ben o paraya bir kat merdiven siliyorum hem de... 16 basamak. Alır tabii, niye? Tamam, Allah’ın kapısından ayrılmıyor ama kulun da suyuna gitmeyi ihmal etmiyor. Alır tabii. Sen? Çifte Sultanlar’ı nazlandır, kardeşler! Hattatı nazlandır, yazın inci gibi... Şu ölülerin suyuna gittiğin kadar bir gün kocanın yüzüne güldün mü? Gerçi onlar ulu. Benimki ipsizin biriydi. İpsizdi mipsizdi ama en azından diriydi...*

Mercan, kocasına sırf ulular yoluyla değil, telefonla da ulaşmayı denemişti. İlk birkaç hafta; hayır tamı tamına 16 gün adam arasın diye, hatta ilk iki gün *şimdi geri döner*; sonraki üç gün, *nasıl-sa arayacak*; devrisi beş gün, *ha aradı ha arayacak*; sonraki altı gün, *Allahım kurban olayım arasın* diye beklemişti.

Mercan, 16. günün akşamında kocasını aradı. “Yavrum” diye açacaktı adam. O da bir şey miydi? Televizyonda ne kocalar vardı, “aşkım” “hayatım” diye bile açıyorlardı telefonu. Mercan aradı aramasına ya, kocasının telefonu kapalıydı. Yok, hemen “ulaşılamıyor” demiyordu mesaj, önce uzunca bekliyor, sonra konuşuyordu. Demek kocası Mercan ararsa ulaşamasın diye telefonu kapatmamıştı da şarjı bitmişti. Kasten değil mecburen kapalıydı yani telefon. Acaba evden giderken şarj aletini yanına almış mıydı kocası? Canım, bir yerden bulur şarj ettirirdi herhalde. 17. gün; gerçi kocasının telefonu eski modeldi. 18. gün; o telefonları da artık pek kullanan yoktu ki adam ha deyince uygun şarj bulsun. 19. gün; kocasının telefonunu çekyatın minderleri arasında buldu.

Millette ne kocalar vardı; karıları “kocamın telefonu nerede” uygulamasıyla adamın o an söylediği yerde olup olmadığını şıp diye öğreniyordu da, Mercan kapıyı çekip çıkarken telefonunu almayı bile akıl edemeyen kocası yüzünden üstünde oturduğu minderin altındaki telefonda 19 gün arama beklemişti.

Millette ne kocalar vardı, vardı ama... Yeni geline demişler ki kızım kocan ne çirkin, o da demiş ki olsun, babamın evinde o da yoktu.

Mercan camiden eve döner dönmez televizyonu açtı. Mutfağa girdi. Bir yandan televizyonun sesini dinlerken bir yandan kendine bir-iki parça yemek hazırlayıp tepsile salona, televizyonun karşısına geçti. Yemeği baş başa yediler. Mercan’ın televizyonla oturmuş bir ilişkisi vardı artık. Kocasının gidişiyle yatakları mecburen ayrılmıştı, Mercan da akşamları yastığını yorganını alıp televizyon karşısındaki çekyata taşıyordu yatağını.

Kocasını göndermişti de ne olmuştu? Adama harcadığı parayı şimdi de televizyona yediriyordu. Bunun elektriği, kumanda pili, bilmem neyi... Mercan evde olduğu sürece televizyon açıktı. Evde bir ses olmadan uyuyamazdı. Artık en yakın akrabaları, televizyon dizilerindeki oyuncular. Yarışma programlarındaki gelin damat adaylarıyla hukuku, düşünlerinde çeyrek takmasa ayıp olacak düzeye gelmişti.

İyiymi televizyon. Gençliğinde Mercan televizyona bakıyordu. Yaşlandığında da televizyon Mercan’a bakardı. Mercan, televizyon kumandası yastığın üzerinde uyuyordu. Bir yastığa baş koymuşlardı artık, helaliydi televizyon onun.

Mercan Hanım, sık sık Sümbül Efendi Camii’ne gider. Neden derseniz, Mercan Hanım televizyonla yatmaktadır.

Sabah uyandığında televizyon açık olurdu. Evde bir ses... Ah şimdi televizyonun yerinde, sabah gürültüyle uyandıracak, acıktım acıktım diye mızıldanacak bir evladı olacaktı ki... Elindeyken uyuyakaldığı uzaktan kumanda yerine avucunun içinde minik

bir el... Mercan da evladına nazlanacak, az daha uyuyalım diyecek, sarılıp koklayacaktı. Hayır hayır, oğlunu; kızı erkeği fark etmiyordu Allah sağlıklısından versindi ya, ne yalan söylesin, gönlünden geçen bir oğuldu... Adı Haydar, Ali yahut Eren olabilirdi. Aslında en güzeli Haydar'dı. Şöyle boylu poslu bir çocuk olurdu Haydar, bakmalara doyamazdınız. Ne çocuğu, filinta olurdu. Yeri gelir, deri yelek giyer, bıyık bile bırakırdı. E yakışır! Belki bıyığının kenarında bir gamze hatta... Başkasının esprisine gülerken bile dünyaya hınzırca göz kırpan, alaya alan bir gamze. Bakmayın güzel güldüğüne, vakarıyla da bilinirdi Haydar. Mahalle-den bir geçerdi ki, vay be derdi millet. İnsan, adı Haydar oldu mu sokakta böyle kendi rüzgârıyla yürüyecek. Biri ardından seslendi mi bir durum mu vardı bilader der gibi başını ağır ağır çevirip bakacak... Hayır hayır, Haydar'ı bakkala çakkala gönderemezdi Mercan. İti var uğursuzu vardı. Arabalar vızır vızır geçiyordu. Hem her taraf inşaat, ayağı takılır da Haydar... Evladını sokakta bulmamıştı Mercan. Allah kimseyi evladıyla sınamasındı.

Mercan hemen cama çıkar, bir yandan sepetin dolanmış ipini çözerken aşağı, "Bakkaa!" diye seslenirdi. Bakkal kapıdan çıkınca, "İki ekmek beş yumurta..." Hayır, bakkala sepet salamazdı zira bodrum katta oturuyordu.

Olsun, Haydar'a, sen uyu, yorganın altından çıkıp da üşüme, ben bir koşu bakkala gidip ekmek alıp geleyim oldu mu annem? derdi. Ben yokken kapı çalarsa sakın açmayasın... Bu arada, kocası evde olmadığına göre, sabah kalkıp işe mi gitmişti acaba? Kocası iş bulmuştu demek... Oh oh... Ama Haydar yoktu. Ola ki Allah'ın yüzüne güleceği tutsa da şu kızcağız yazık çok çekti, ben buna bir evlat vereyim dese, çocuğu yapacak kocası yoktu. Sabah haberleri vardı. *Şimdi bu televizyon... Kalk iki ekmek beş yumurta al desem gitmez.*

Kocası... İnsan merak edip aramaz mıydı bir nasılsın demeye, hiç değilse bir beni merak etme... Tamam, telefonu yanında

KUL

**"İnsanın bir derdi olmayagörsün,
bütün çareleri öğrenirdi."**

Kul'un başkahramanı Mercan ortadan kaybolan kocasının eve dönmesine bağladığı hayallerle umudunu koruyan, yaşamaya azmeden bir kadın. Kulluğunu yüzüne vurmaya ant içmiş bir dünyada, cemevi-cami-kilise-türbe, hazret-ululardan gönderilecek o alameti bekliyor. Seçilmiş bir yalnızlıktan ziyade, dayatılmış bir insansızlıkla sınanan Mercan, medet aramak için çıktığı bu yolda anlıyor ki asıl derdi, varlığını fark edecek bir muhatap bulmak.

Orhan Kemal Roman Armağanı'na layık görülen *Kul* sadece görülmeyen bir kadının anlatısı değil. Seray Şahiner romanında sınıf meselesine bodrum katından baktırmakla kalmıyor, kentsel dönüşümle yok olan bir İstanbul'un, beraberinde kaybolan arkadaşların, işlerin, şehirdeki yalnızlığın hikâyesini, zamanla ve dille ustaca oynayarak anlatıyor.

QR kodu okutunuz

Dijital fiyat edilebilir

tavsiye edilen
KDV'siz
satış fiyatı

₺195

Sertifika no: 44979

ISBN 978-625-5941-78-7

DK
Doğan
Kitap